

Arrest

nr. 240 035 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2016 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 9 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 203 580 van 7 mei 2018 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 1 augustus 2018 dient verzoeker wederom een asielaanvraag in. Op 22 november 2018 verklaart de CGVS de aanvraag onontvankelijk. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 225 562 van 2 september 2019 het beroep verwerpt.

Op 14 oktober 2019 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 4 maart 2020 verklaart de CGVS de aanvraag onontvankelijk. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 237 683 van 30 juni 2020 het beroep verwerpt.

Op 4 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : B.

voornaam : M.

geboortedatum : (...)1989

geboorteplaats : Taghjiit

nationaliteit : Marokko

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 04/03/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°,

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°. inderdaad, aangezien betrokkene al op 20/09/2016 en 01/08/2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking

getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 52 van het Handvest, van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel *audi alteram partem*, van het hoorrecht, van het recht van verdediging en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1. Aangehaalde rechtsnormen

Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de Handvest verbieden onmenselijke en vernederende behandeling.

Artikel 8 van het EVRM vereist een analyse van de evenredigheid van de maatregel met het oog op de inmenging in de rechten die de maatregel beoogt te beschermen, namelijk het recht op een privé- en gezinsleven. Artikels 7 en 52 van de Europese Handvest bevatten soortgelijke waarborgen.

Artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens de persoonlijke levenssfeer. Het begrip “privé-leven” is als volgt omschreven:

“La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dgantas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00. § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99. §83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95. §90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 [Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02. § 61, CEDH 2002-111). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99. § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01. § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05. § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c Turkië, 19 octobre 2011).

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België(§ 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 74/13 Vw luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/14 Vw :

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land p een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid], of;

4°

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. »

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

2. Onderdelen van het middel

2.1 Eerst onderdeel

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht, alleen en samen gelezen met het absoluut verbod aan onmenselijke en vernederende behandeling (art. 3 EVRM en art. 1 à 4 Handvest), het fundamenteel recht op privéleven (art. 8 EVRM en art. 7 en 52 Handvest), de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsook omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoeker met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd hoewel er eerder geen was en dat verzoeker het grondgebied moet verlaten binnen zes dagen. Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Verzoeker werd niet uitgenodigd om zijn standpunt te uiten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij, en werd niet geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

Mocht verzoeker effectief gehoord worden had hij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- *Het feit dat een beroep hangend is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de laatste beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2020;*
- *Het feit dat verzoeker risico's loop tot vervolgingen, onmenselijke en vernederende behandelingen, in geval van terugkeer naar Marokko omwille van zijn seksuele geaardheid en omwille van de algemene situatie voor homoseksuelen in Marokko die de slachtoffers zijn van onmenselijke en vernederende handelingen :*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent dat de homoseksuelen in Marokko een kwetsbare groep vormen :

“Sur la base des documents figurants aux dossiers administratif et de la procédure, il peut être relevé que les homosexuels constituent bien au Maroc un groupe vulnérable et qu’une très grande prudence s’impose dès lors dans l’examen des demandes de protection internationale basées sur l’orientation homosexuelle établie d’un demandeur originaire du Maroc (RvV, nr 208.188 van 24 augustus 2018)

Recenter heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 220.190 van 24 april 2019 een Marokkaanse man als vluchteling erkent omdat hij vervolging vreest omwille van zijn homoseksuele geaardheid. De RvV stelt vast dat er in Marokko een repressief beleid en een extreem vijandig sociaal klimaat heerst ten aanzien van homoseksuelen. Bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in die context is dus grote voorzichtigheid geboden. Het voordeel van de twijfel moet ruim worden toegekend vooral omdat de betrokkene een kwetsbaar profiel voorstelde.

Dezelfde redenering moet aan verzoeker worden toegepast.

Homoseksualiteit wordt nog altijd bestraft in Marokko :

- “The Committee is concerned at the criminalization of homosexuality, the fact that it is punishable by a term of imprisonment of up to 3 years and the arrests that have been made on that basis. It is also concerned by reports of the advocacy of hatred, discrimination and violence against people because of their sexual orientation or gender identity (arts. 2, 9 and 26)” (Human Rights Committee, Concluding observations on the sixth periodic report of Morocco, p.3 - Stuk 6)

- «The Human Rights Committee recommended that Morocco decriminalize homosexuality, free anyone who is in detention solely for having had consensual sexual relations and put an end to the social stigmatization of homosexuality and incitement to hate directed at persons because of their sexual orientation or gender identity” (Human Rights Council, “Compilation on Morocco”, 2017, p. 3 - stuk 7)

- « AI indicated that Morocco continued to imprison people under laws criminalizing same-sex sexual relations between consenting adults. Between May and June 2015, five men were sentenced to prison by “indecenty”.

JS5 recommended criminalizing hate speech and violence on the basis of religion or sexual orientation” (Human Rights Council, « Summary of stakeholders’ submissions on Morocco”, A/HRC/WG.6/27/MAR/3, 20 februari2017, p.3 - stuk 8).

Een risico tot vervolging voor homoseksuelen in de zin van de Vluchtelingenconventie moet worden vastgesteld in geval van terugkeer naar Marokko en een grote voorzichtigheid is dus vereist voor het behandelen van dergelijke asielaanvragen.

- het feit dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd sinds 4 jaren; dat hij hier zijn privé-leven heeft opgebouwd, dat hij hier wensen te blijven en dat hij alles zou verliezen (stukken 9 en 10) ;

- het feit dat verzoeker zich geïnvesteerd heeft bij het maken van een film met de broers DARDENNE (stuk 11);

- het feit dat verschillende krantenartikelen zijn verhaal hebben gepubliceerd en hem steun hebben geleverd (stuk 12);

- het feit dat verzoeker aan ernstige psychiatrische aandoeningen lijdt (stuk 13 — zie ook tweede onderdeel);

- het feit dat de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst onmogelijk en gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de COVID-19-pandemie over de hele wereld; dat de Belgische regering preventieve maatregelen heeft bevolen om de verspreiding van de pandemie tegen te gaan vanaf 17 maart 2020 (zie stukken 3 en 4), maatregelen die het resultaat zijn van een gezondheidssituatie die al enkele weken bekend is;

Aangezien artikelen 3 en 8 EVRM, en artikelen 1 tot 4 en 7 van het Handvest zijn deze elementen van groot belang in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest.

Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2.2 Tweede onderdeel

Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet voldoende gemotiveerd wat betreft het in aanmerking nemen van de gezondheidstoestand van verzoekende partij hetgeen een schending vormt van artikel 74/13 Vw, alleen en samen gelezen met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij lijdt aan psychologische en psychiatrische problemen en hij wordt op dit niveau gevolgd. Hij moet ook verschillende medicijnen nemen (stuk 13).

Ondanks het feit dat de "beoordelingsnota" (stuk 14) naar "medische en psychologische" problemen verwijst en stelt vast dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, is dergelijke motivering onafdoende en onvolledig.

Verzoeker wordt door een psychiater opgevolgd en naast het feit dat de behandeling beschikbaar is in het land van herkomst moet men ook zeker zijn dat de behandeling toegankelijk is voor verzoeker, wat in casu niet gedaan wordt. Verzoeker psychiatrische aandoeningen zijn ernstig en zijn psychiater benadrukt dat zijn "traitement psychotrope ne peut être interrompu" en dat een onderbreking van de behandeling tot zelfmoord kan leiden (stuk 13).

De bestreden beschikking is derhalve onwettig en moet nietig worden verklaard.

2.3 Derde onderdeel

Verwerende partij maakt een kennelijke appreciatiefout en de bestreden beslissing is onvoldoend gemotiveerd, en schendt de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 74/14 Vw, artikel 3 EVRM en artikels 1 à 4 van de Handvest, aangezien de gezondheidsrisico's van de COVID-19-pandemie niet geanalyseerd werden noch gemotiveerd, en aangezien er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing en de termijnen voor de uitvoering ervan.

Noch in de motivering van de beslissing, noch in het administratieve dossier betreffende verzoeker wordt melding gemaakt van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, van de onmogelijkheid om te reizen en van de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing goed bekend van verwerende partij en ook al heeft de bestreden beslissing aanzienlijke gevolgen voor de verwijdering van verzoeker.

Inderdaad, op 12.03.2020 kondigde de Premier Mevrouw Sophie WILMES de eerste maatregelen aan voor de Belgische bevolking om samen tegen het virus te strijden (stuk 3). Op 17.03.2020 heeft haar regering de maatregelen officieel versterkt door middel van een persbericht (stuk 4) en kondigde zij met name aan dat alle reizen buiten België nu verboden zijn. Deze maatregelen - genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan - worden genomen zodat alle nationale actoren samenwerken om de volksgezondheid en de bevolking (Belgische, maar ook mondiale) te redden. Men kent de verwoestingen die COVID-19 al wereldwijd heeft aangericht (stukken 4 en 5).

De Wereldgezondheidsorganisatie ("WHO") beveelt aan maatregelen te nemen om het risico van export of import van de ziekte te beperken (stuk 5). De tegenpartij zou dus het risico lopen de wereldwijde verspreiding van de epidemie te verergeren en zou niet alleen de gezondheid van verzoeker in gevaar brengen.

In casu heeft verwerende partij in het kader van haar nota over de "evaluatie artikel 74/13" (stuk 14), die duidelijk werd verstrekt vóór de vaststelling van de betwiste beslissing, enkel verwezen naar het feit dat er "Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten".

Deze bewering is niet alleen kennelijk onjuist (in het licht van de hierboven uiteengezette informatie die uit algemene en objectieve bronnen komen, en in het licht van het standpunt van de Belgische regering dat op 12 maart 2020 officieel is geworden), maar bevestigt ook de schending, door verwerende partij, van haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Er wordt geen rekening gehouden met deze elementen, die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd (amper 6 dagen).

Bijgevolg heeft verwerende partij een kennelijke appreciatiefout gemaakt, haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten geschonden, alsook artikel 3 van het EVRM en artikelen 1 à 4 van de Handvest.

Op grond van het voorgaande is de bestreden beslissing illegaal en moet vernietigd worden."

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 52/3, § 1, artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het derde verzoek om internationale bescherming op 4 maart 2020 van de CGVS. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet valt. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Ook dit wordt niet betwist door verzoeker. Met toepassing van artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet wordt aan verzoeker een termijn voor vrijwillig vertrek toegekend van zes dagen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Aldus maakt verzoeker met zijn betoog een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij zich niet zorgvuldig heeft geïnformeerd over zijn situatie alvorens de bestreden beslissing te nemen. Hij werd niet uitgenodigd om zijn standpunt te uiten en niet geassisteerd door zijn raadsman in het kader van de procedure.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (*cf.* RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging betreft, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het

hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in voorliggende zaak de bevelen om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, namelijk omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 2 december 2015, nr. 11.638 (c)).

De Raad dient niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien de verzoeker was gehoord. Hij dient enkel na te gaan of de verzoeker aannemelijk kan maken dat hij, indien hij was gehoord, het bestuur informatie hadden kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511).

Verzoeker wijst erop dat hij naar het hangend beroep bij de Raad tegen de beslissing van de CGVS van 4 maart 2020 zou hebben verwezen.

In de mate verzoeker met zijn grief betoogt dat hem geen bevel kon worden afgegeven dan nadat de weigeringsbeslissing van de CGVS definitief was geworden, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 75 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit) bepaalt:

“§1.- Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend. (...)”

De Raad kan verzoeker aldus niet volgen in zijn standpunt dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven en de illegaliteit niet kan worden vastgesteld zolang de beslissing van de commissaris-generaal niet definitief is geworden. Bijkomend dient te worden vastgesteld dat verzoekers beroep tegen de beslissing van de CGVS van 4 maart 2020 door de Raad ondertussen bij arrest nr. 237 683 van 30 juni 2020 werd verworpen.

Verzoeker vervolgt dat hij de verwerende partij zou wijzen op het risico op vervolging, onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Marokko omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij voegt in dit verband rapporten toe aan het verzoekschrift.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de asielaanvragen van verzoeker ingediend op 20 september 2016 en op 1 augustus 2018. De eerste asielaanvraag resulteerde in een weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus op 9 november 2017 door de CGVS, bevestigd na hoger beroep door de Raad bij arrest nr. 203 580 op 7 mei 2018. De tweede asielaanvraag resulteerde in een niet-ontvankelijk verklaring van de aanvraag door de CGVS op 22 november 2018, bevestigd door de Raad op 2 september 2019. In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar de derde asielaanvraag ingediend door verzoeker op 14 oktober 2019 en de beslissing van de CGVS waarbij deze aanvraag niet-ontvankelijk werd verklaard omdat er geen nieuwe elementen zijn aangehaald. Verzoeker kan de verwerende partij aldus bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met zijn vrees voor een terugkeer of zijn vluchtverhaal, nu in het bestreden bevel uitdrukkelijk wordt verwezen naar de door verzoeker ingediende asielaanvragen en de beslissing van de CGVS van 4 maart 2020 waarbij de derde asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker stelt dat hij de verwerende partij tevens zou geweest hebben op het feit dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd sinds vier jaar en dat hij wenst te blijven. Hij heeft zich geïnvesteerd in het maken van een film met de gebroeders Dardenne. En verschillende krantenartikelen hebben zijn verhaal gepubliceerd.

Vooreerst merkt de Raad op dat er in voorliggende zaak geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf doch dat het om een eerste toelating gaat. In deze stand van het geding is er dan ook geen sprake van inmenging in het gezins- privéleven van de verzoeker. Verzoeker heeft zijn privéleven ontwikkeld in een periode waarin hij zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van zijn privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Verzoeker voert tevens geen hinderpalen aan voor het leiden van een privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Verzoeker zou tevens geweest hebben op zijn ernstige psychiatrische aandoeningen. Hij voert in dat verband de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en betoogt dat de evaluatienota van 4 mei 2020 niet afdoende gemotiveerd is. Er is geen onderzoek gebeurd naar de toegankelijkheid van de behandeling in zijn land van herkomst en de behandeling mag volgens zijn psychiater niet worden onderbroken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging toebehoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

In zoverre de verzoeker meent dat in de bestreden beslissing diende te worden verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, toont hij niet aan uit welke rechtsregel hij afleidt dat uitdrukkelijk dient te worden verwezen naar deze bepaling. Het volstaat dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met de elementen opgesomd in genoemde bepaling. Zoals blijkt uit hetgeen volgt, heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen die blijken uit het administratief dossier betreffende het gezins- en familieleven, het kind en de gezondheidstoestand. Het niet uitdrukkelijk vermelden van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat voldaan is aan de verplichtingen die eruit voortvloeien.

Verder kan de Raad opmerken dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt. Niettegenstaande uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt, moet de verzoeker op de één of andere manier kunnen achterhalen dat het bestuur terdege rekening heeft gehouden met deze elementen.

Waar verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand, kan hij niet worden gevolgd. Uit de nota van 4 mei 2020 met als titel "*Evaluatie artikel 74/13*" blijkt het volgende:

"Gezondheidstoestand: Betrokkene verklaart medische en psychologische problemen te hebben. In het dossier zijn medische attesten van betrokkene terug te vinden. In het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 30.04.2020 overgemaakt aan de Cel Opvolging Internationale Bescherming, attesteert hij/zij dat er op basis van de door hem/haar op 28.04.2020 voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen, en dat (noodzakelijke) medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Zoals blijkt uit de nota van 4 mei 2020 aangaande de evaluatie in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Waar verzoeker verwijst naar stuk 13 in bijlage van het verzoekschrift wijst de Raad erop dat het stuk dateert van 27 mei 2020 bijgevolg van na de bestreden beslissing waardoor de verwerende partij er geen rekening mee kon houden.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij ook de toegankelijkheid van de behandeling in zijn land van herkomst diende na te gaan, voert hij in wezen de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Verzoeker laat na zijn beweringen, met name een gebrek aan toegankelijkheid van de behandeling in zijn land van herkomst, te staven met een begin van bewijs.

Ten slotte wijst verzoeker op de pandemie en de maatregelen die in dat kader zijn genomen om de pandemie tegen te gaan. Het is voor verzoeker onmogelijk om het grondgebied te verlaten en te reizen.

De Raad wijst erop dat het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België, krachtens artikel 13 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020, slechts van toepassing was tot 30 juni 2020. Verzoeker betwist verder ook niet dat hij op het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort met geldig visum (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet). De verzoeker kan dan ook, los van hetgeen voorafgaat, niet ernstig beweren dat het bestreden bevel onmogelijk kan worden uitgevoerd. De Raad wijst erop dat het hoogstens om een tijdelijke belemmering ging, tot 30 juni 2020 en stelt vast dat de verzoeker op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat er vanaf 1 juli 2020 geen reizen vanuit België zouden kunnen plaatsvinden, ondanks de eventuele huidige doch tijdelijke maatregelen inzake de beteugeling van de covid-19 pandemie. In de mate verzoeker van oordeel is dat de bestreden beslissing nog steeds onuitvoerbaar is, kan verzoeker aan de gemachtigde om een verlenging van de uitvoeringstermijn vragen, voor zover de gemachtigde niet uit eigen beweging de uitvoeringstermijn zou verlengen mocht dat om reden van de pandemie of regeringsmaatregelen noodzakelijk zijn.

Verzoeker toont geen schending aan van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng augustus tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN